

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 162. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388186592/facsimile.pdf> (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

mig den Snaksomhed, hvormed jeg opholder mig ved saamange Smaaatræk i disse mine lykkelige Ungdomsdage. Enhver af dem har Roesomhed for mig; endog de ubetydeligste vilde jeg nødig savne paa dette landlige Vinterstykke, der endnu saa ofte fremstiller sig i Fortidens fjerne Baggrund, tiltrækker og fængsler min Erindring, opliver og forynger mit gamle, af tunge Sorger derefter saa haardt prøvede Hjerte. Gode Læser! jeg har ingen Anden, til hvem jeg kan sige: »kan Du huske *det?* og kan Du huske *det?*» De ere borte – alle de som dengang med mig delte den glade Juul. Jeg er ene blandt en yngre Slægt, og derfor dvæler mine Tanker saa tidt og saa længe ved den Henfarne.

Efter at have tildeelt os denne Forfriskning, vendte vore smukke Markententersker tilbage med let Madkurv og tomme Flasker. Conrectoren, som nu havde faaet nok af Jagten, fulgte dem; vi Andre kom først efter, da Solen havde fuldendt sin korte og lave Bane, og de større Stjerner pippede frem paa Himmels mangefarvede Hvelving.

»*Otium est pulvinar amoris.*»* sagde Conrector advarende til Disciplelene, naar han tydede et Sted i Æneidens fjerde Bog, hvor den fromme Skjelm mødes med Dido i Grotten, og forklarede han altid *otium* ved: »gode Dage og Mangel paa bestemt stadigt Arbejde.» Her befaandt jeg Rigtigheden af hans *Maxime*. Tilforn havde jeg virkelig aldrig havt Tid eller Mag til at forelske mig. De smukke Pigeansigter vare gledne mig forbi som Billeder i den magiske Lygte. Havde jeg endog en enkelt Gang givet mig Stunder til at fastne mit Blik ved en udmærket Gjenstand i Hovedstadens glimrende Panorama; de alvorlige Muser havde dog stedse henviist deres lydige Søn til Collegier og Bibliotheker, Lucubrationer og Timeinformationer. Der skal *otium* til at eiske; og den manglede jeg nu ikke paa Ulvedal; ogsaa vare der Piger nok; men den Ene gik mig ivejen for den Anden. Det gik mig ligesom den Beskjænkede, der stod midt paa Torvet med Gadedørsnøglen i Haanden, og stak efter de uafsladelig rundtsejende Huse.

De smukkeste af alle dem jeg saae, vare unægtelig Kammerraadens egne to Døttre; men de vare begge To lige smukke: saa at jeg aldrig vidste, hvem jeg skulde give Fortrinet, naar de stode ved Siden af

* »Ledighed er Elskovs Hovedpude.»

hverandre; og vare de adskilte, syntes mig den Tilstedeværende altid at have det. Enten det nu kom af denne Ligevægt i min delte Tilbejlighed, eller deraf, at de unge Piger i Grunden vare hverken meer eller mindre end Hverdags-Fruentimere med glat Overflade men uden dyb Grund – nok er det; jeg kunde af den Enc modtage Kaffekoppen uden noget electrick Stød i Fingrene, og ved Lomrebordet spøge med den Anden uden at forspille mig. Selv de Kys, der under Julelegene saa rigelig faldt i min Lod, frembragte ikke i mit Hjerter hin søde Beklemmelse, Digterne saa ofte omtale – Ingen vil da tvivle paa, at jeg efter Dagens Udmatelse og Aftenens Lystighed sov saa haardt, som om der aldrig var Kjerlighed til

3. Urolig Nat

Gjerne havde jeg sovet til den lyse Dag; men der blev intet af: højest kun i tre Timer var jeg borte. Da vækkedes jeg af et stærkt Rabalder paa vor Kammerdør; og derpaa fulgte en drøj Eed, en fleerstemmig Latter, og derimellem Hyssen og Kalden til Orden og Rolighed. Endelig gik Døren ordentlig op, og en Pige kom ind med Lys i Haanden og Reiskapper over Armen. Efter hende kom fire Mandfolk – tre unge og et gammelagtigt – belæssede med Peltse, Pudehynder, Sophapuder og ditto Pølser; hvoraf, sluttede jeg, at en Søsterseng skulde opredes til disse Brødre, der nylig maatte være ankomne og ikke vilde gjøre *dem Selv* Uro. »Hvem ligger her?» hviskede Een til Pigen, medens de Alle paa Tærne fulgte hende. »Det er de to fornemste af Høerne,« svarte hun, idet hun aabnede en Dør i Tapetet. »Det kunde jeg mærke,« sagde en Anden. »her lugtede saa latinsk.« Og dermed gik hele Flokken ind i det aabnede Bagværelse. Pigen kom strax tilbage, og overlod Herrerne til dem selv.

Nu vilde jeg igjen overgive mig til Søvnen, men forgjæves! Først gjorde de derinde en uendelig Støj med at trække hverandre af Støvlerne, hvorved snart Een snart en Anden dumpede i Gulvet, hvilket heller ikke gik af uden Latter. Og da de endeligen vare komne til Leje, begyndte Commercen paa nye – som jeg kunde høre – med at trækkes om Kapper og Hynder; hvilket omsider foranledigede et almindeligt Bombardement med Sophapølserne, der gav et Bump efter det andet paa Bræde-Væggen. Endelig sluttedes Stilstand. Jeg var